

[Arne Larsen.]

forslag“ og „utidigt“ og „man skulle afvente“ og „det var ikke alvorligt nok“ osv. osv. Det var altså en sammenfattende gengivelse af, hvad ordførerne mente om denne sag.

Vores ærlige vilje synes jeg bestemt ikke hr. Risgaard Knudsen har nogen som helst anledning til at klandre. Vi har ved adskillige lejligheder forsøgt at ændre denne lov, og derfor er dette kun en fortsættelse af et arbejde, vi tidligere har påbegyndt.

Arbejdsministeren var vred over eller utilfreds med min bedømmelse af LO-toppen og dens forhold til medlemsmasserne. Det var en evindelig grammofonafspilning og jeg ved ikke, hvad arbejdsministeren sagde. Det må selvfølgelig stå for arbejdsministerens egen opfattelse. Vi har absolut ikke nogen mistillid i den forstand til LOs top. Vi kan bare ikke rigtig forstå, at det varer så længe, før det siver ind, at der er en anden indstilling i medlemsmasserne end oppe i toppen. Toppen burde måske være lidt hurtigere i vendingen til at indstille sig på, hvad medlemsmasserne mener, og hvis vi kunne nå dertil, tror jeg vi er nået et langt stykke vej frem.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om medindflydelse [af Simonsen m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. XVII) findes i tillæg A. sp. 2613, fremsættelsen i tidenden sp. 1886).

Forslaget sattes til forhandling.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): I det konservative forslag til folketingsbeslutning

om medbestemmelse foreslås det, at folketinget skal opfordre regeringen til at fremsætte lovforslag om demokrati på arbejdspladsen, og der gives nærmere retningslinjer for indholdet af et sådant lovforslag i 3 punkter, der kort kan siges at vedrøre samarbejdsudvalg, de ansattes repræsentation i bestyrelser eller tilsvarende for en række virksomheder, og uddannelse og træning i samarbejde.

Det første punkt om samarbejdsudvalg går nærmere ud på, at de i samarbejdsudvalgsaftalen mellem LO og Dansk Arbejdsgiverforening indeholdte regler skal gælde også uden for Dansk Arbejdsgiverforenings område — altså i private virksomheder med over 50 ansatte; det er den samme grænse som i de to hovedorganisationers aftale — og det skal ske, såfremt ledelsen eller et flertal af de ansatte ønsker det. Endvidere skal efter dette punkt samarbejdsudvalg lovfæstes for alle arbejdspladser med mere end 50 ansatte inden for stat og kommune.

Jeg vil gerne først herom sige, at jeg finder, der er noget positivt i, at forslagsstillerne går ind for samarbejdsudvalg i en større kreds af private virksomheder end den, som de to hovedorganisationers aftaler dækker. Nu findes der rent faktisk samarbejdsudvalg i vid udstrækning uden for de to hovedorganisationers område, men alligevel synes jeg, det er i orden. Jeg vil heller ikke afvise, at det måske kan være hensigtsmæssigt at lovgive om samarbejdsudvalg inden for visse områder af både den private sektor og den offentlige. Men det mener jeg må overvejes nærmere.

Nu giver forslagsstillerne i de til forslaget knyttede bemærkninger udtryk for, at overførelse af reglerne i hovedorganisationernes aftale til andre områder end dem, aftalen direkte dækker, vil nødvendiggøre visse ændringer i disse samarbejdsudvalgs regler. Her tænker forslagsstillerne — det har man i alle tilfælde gjort opmærksom på — navnlig på funktionærernes placering. Men man siger ikke rigtig noget nærmere om, hvad det er, man tænker på vedrørende funktionærerne. Forslagsstillerne har kun tilkendegivet, at regeringen forud for den foreslåede lovgivning bør optage forhandlinger med samtlige arbejdsmarkedets organisationer med henblik på funktionærgruppens placering.